

T A H E R E H M A F I

UN
REGAT
ÎNTREȚESUT

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA EDGE

UNU

یک

ALIZEH COSEA ÎN BUCĂTĂRIE, LA LUMINA STELELOR ȘI-A focului, stând ghemuită, ca adeseori, chiar în vatră. Funinginea îi lăsase pe piele și pe fuste dâre la întâmplare: pete de-a lungul unui obraz, o umbră de întuneric deasupra unui ochi. Dar nu părea să le bage în seamă.

Lui Alizeh îi era frig. Nu... Era *înghețată până în măduva oaselor*.

Își dorise de multe ori să aibă un corp cu un soi de bala-male, să-și poată deschide larg o ușă în piept, ca să-l umple cu cărbune, apoi să toarne și ceva gaz pe deasupra... și să scapere un chibrit.

Dar, din păcate...

Și-a suflecat fustele și s-a tras și mai aproape de foc, cu grijă ca nu cumva să strice rochia pe care încă i-o datora fii-cei nelegitime a ambasadorului lojjan. Veșmântul sofisticat și strălucitor fusese singura ei comandă pe luna asta, dar Alizeh nutrea în secret că va atrage de la sine și alți clienți, căci astfel de comenzi la modă nu erau, la urma urmei, decât rezultatul imediat al unei invidii născute într-o sală de bal sau la vreun dineu. Cât timp în regat domnea pacea, elita de la Curte – fie ea legitimă sau nu – continua să organizeze petreceri și să se

îndatoreze, ceea ce însemna că Alizeh mai găsea câte-un mijloc de-a scoate ceva bănuți de prin buzunarele bogat brodate.

A scuturat-o deodată un frison atât de violent, încât era gata-gata să greșească o împunsătură și să se prăbușească în foc. Odată, pe când era mic copil, Alizeh fusese atât de înnebunită de frig, încât se târâse de-a bușilea pe vatra arzândă. Bineînțeles că nu-i trecuse nicidecum prin minte că ar fi putut fi mistuită de flăcări; nu era decât un bebeluș care își urmase instinctul de-a căuta căldura. Alizeh nu avea cum să bănuiască atunci cât de stranie era boala ei, căci atât de rar era gerul care îi creștea în trup, încât era extraordinar chiar și printre cei de-un neam cu ea – despre care se știa oricum cât de neobișnuiți sunt.

Un miracol, așadar, că focul nu-i arsesse decât hainele, îmbăc-sind căsuța cu un fum care-i pișca ochii. Țipătul care-i urmase îi anunțase însă micuței sfârșitul planului ei. Exasperată de corpul care nu i se încălzea, plânsese cu lacrimi înghețate pe când era scoasă din flăcări. Mama ei suferise arsuri cumplite – Alizeh avea să cerceteze ani de zile desenul cicatricelor lor.

„*Ochii ei!*”, îi strigase femeia, tremurând, soțului său, venit în fugă la auzul zgomotelor. „Ai văzut ce s-a întâmplat cu ochii ei... O vor ucide pentru asta...”

Alizeh și-a frecat ochii și-a tușit.

Cu siguranță că fusese prea mică pentru a-și aminti exact cuvintele rostite de părinții ei; aceasta nu era, probabil, decât amintirea unei povești repetate de multe ori, care-i rămăsese atât de bine întipărită în minte, încât i se părea că-și poate aminti vocea mamei sale.

A înghițit în sec.

Funinginea îi rămăsese în gât. Degetele îi amortiseră. Frântă de oboseală, a oftat din greu, aducând la viață o altă rafală de funingine.

Alizeh a tușit o a doua oară, dar atât de tare acum, încât și-a înfipt acul de cusut în degetul mic. A suportat durerea înțepăturii cu un calm supranatural, scoțând cu grijă acul înainte de a inspecta rana.

Înțepătura era adâncă.

Încet, unul câte unul, degetele i s-au închis în jurul rochiei pe care o ținea încă în mână, iar mătasea fină i-a absorbit picăturile de sânge. După câteva clipe – timp în care a privit în gol, în sus, înspre coșul de fum, pentru a șaisprezecea oară în acea noapte –, a dat drumul rochiei, a tăiat firul cu dinții și a aruncat lucrătura incrustată cu nestemate pe un scaun din apropiere.

Nu îi era teamă că ar fi stricat-o, căci știa că sângele ei nu pătează. Era totuși o scuză bună ca să se dea bătută și să pună rochia deoparte. A început s-o evalueze, așa cum era întinsă pe scaun. Corsetul se prăbușise, aplecându-se peste fustă, ca un copil care s-ar fi cocoțat într-un fotoliu. Mătasea se adunase în jurul picioarelor de lemn, iar nestematele culegeau stropii de lumină din jur. O adiere de vânt a zgâlțâit o fereastră prost închisă și singura lumânare s-a stins, luând cu ea și ultima brumă de moral a comisiei de evaluare. Rochia a început să alunece de pe scaun, o mânecă grea s-a eliberat cu un foșnet, iar manșeta sclipitoare a atins podeaua plină de funingine.

Alizeh a suspinat.

Rochia asta, ca toate celelalte, nu era nici pe departe frumoasă. Modelul i se părea acum banal, iar execuția, cel mult acceptabilă. Visase să-și descătușeze inspirația și să-și elibereze mâinile pentru a crea fără nicio rețineră – dar tumultul

imaginației lui Alizeh era înăbușit, întotdeauna, de-o nenorocită de nevoie de autoapărare.

Abia în vremea bunicii sale fuseseră încheiate Acordurile Focului, acorduri de pace nemaîntâlnite, care permiteau ca djinnii și oamenii să se amestece liber pentru prima dată după aproape un mileniu. Deși identice în aparență, corpurile djinnilor fuseseră făurite din esența focului, ceea ce le oferea anumite avantaje fizice; în timp ce oamenii, ale căror începuturi se întemeiau pe pământ și apă, purtaseră mult timp numele de *lut*. Djinnii au consimțit la stabilirea Acordurilor cu sentimente amestecate, căci cele două rase se încleștaseră în vărsări de sânge timp de eoni întregi și, deși dușmănia dintre ele nu se stinsese, toți erau sătui de atâta moarte.

Pentru a inaugura epoca acestei păci fragile, străzile fuseseră aurite cu soare lichid, steagul și moneda imperiului – re-create în triumf –, iar fiecare accesoriu regal fusese ștampilat cu deviza unei noi ere:

FEDES

Fie ca Egalitatea să Domnească Etern Suverană

Egalitatea însă, după cum s-a dovedit, însemna că djinnii erau obligați să se coboare la nivelul de slăbiciune al oamenilor, renegându-și puterile înnăscute – viteza, forța și capacitatea de-a se face nevăzuți când poșteau. Trebuiau să renunțe imediat la ceea ce regele numise „trucuri supranaturale”, fiind sortiți altfel unei morți sigure; iar luturile, care se dovediseră creaturi nedemne de încredere, erau oricând dispuse să-i reclame că trișează, indiferent de situație. Lui Alizeh îi răsunau încă în urechi țipetele, încăierările de pe străzi...

A reînceput să fixeze cu privirea rochia banală.

Se străduise întotdeauna să nu conceapă vreun veșmânt prea rafinat, căci lucrurile extraordinare erau supuse unei cercetări mai aspre și erau mult prea repede denunțate ca fiind rezultatul vreunui truc supranatural.

Doar o singură dată, încercând din ce în ce mai disperată să-și câștige un trai decent, Alizeh se gândise să-și impresioneze o clientă nu cu stilul, ci cu măiestria. Nu doar calitatea muncii ei era cu mult peste cea a modistei locale, dar Alizeh confecționase o rochie de dimineață elegantă într-un sfert din timp și fusese și dispusă să ceară pe ea doar jumătate din preț.

Această imprudență o trimisese direct la spânzurătoare.

Nu clienta cea fericită, ci croitoreasa rivală fusese cea care o denunțase pe Alizeh magistraților. Miracolul miracolelor, reușise să se sustragă încercării lor de-a o prinde în plină noapte și fugise din satul copilăriei sale către anonimatul orașului, sperând să se piardă acolo în mulțime.

Ar fi vrut să se poată descotorosi de poverile pe care le purta mereu cu ea, însă Alizeh avea o sumedenie de motive pentru a rămâne în umbră, cel mai important fiind amintirea faptului că părinții ei își sacrificaseră viața pentru a-i asigura supraviețuirea, iar o altă imprudență acum ar fi însemnat să le dezonoreze eforturile.

Alizeh învățase în modul cel mai dur să renunțe la comisioanele meritate, cu mult înainte de-a fi apucat să se bucure de ele.

S-a ridicat și un nor de funingine s-a stârnit odată cu ea, plutindu-i în jurul fustelor. Trebuia să curețe vatra din bucătărie înainte ca doamna Amina să coboare în zori, altfel probabil c-ar fi ajuns din nou în stradă. În ciuda eforturilor ei, Alizeh fusese aruncată în stradă de-atâtea ori, încât le pierduse șirul. Știuse dintotdeauna că nu era nevoie de prea multe motive

pentru a te debarasa de ceva considerat deja dispensabil – dar gândurile astea nu reușiseră să o liniștească.

Alizeh a luat o mătură, tresărind puțin când s-a stins și focul. Era târziu; foarte târziu. Ticăitul constant al ceasului îi rănea ceva în inimă, umplând-o de neliniște. Alizeh avea o aversiune naturală față de întuneric, o teamă înrădăcinată pe care nu și-o putea explica pe deplin. Ar fi preferat să lucreze cu acul și ața la lumina soarelui, dar ea își petrecea zilele făcând muncile care contau cu adevărat: curățând camerele și latrinele din Casa Baz, întinsa proprietate a Excelenței Sale, Ducesa Jamilah de Fetrous.

Alizeh nu o întâlnește niciodată pe ducesă; o văzuse doar de la distanță pe ilustra bătrână. Alizeh se întâlnea numai cu doamna Amina, menajera, care o angajase deocamdată de probă, deoarece venise fără referințe. Drept urmare, lui Alizeh nu i se permisesse încă să interacționeze cu ceilalți servitori și nici nu i se dăduse o cameră potrivită în aripa servitorilor. Primise în schimb o debara putredă din pod, în care descoperise un pat de campanie, o saltea mâncată de molii și o jumătate de lumânare.

Alizeh rămăsese trează în patul ei îngust în acea primă noapte, atât de copleșită, încât abia îndrăznește să respire. Nu-i păsa nici de mansarda putredă, nici de salteaua mâncată de molii, căci Alizeh se știa în posesia unei mari avuții. O uluise deja faptul că orice mare casă era dispusă să angajeze un djinn; dar faptul că i se dăduse o cameră... în care să se refugieze de pe străzile măturate de iarnă...

Era adevărat că Alizeh mai avusese de lucru de câteva ori de la moartea părinților ei și de multe ori i se dăduse voie să doarmă în casă sau în podul cu fân, dar niciodată până acum nu i se mai dăduse un loc al ei. Era prima dată după ani de zile când avea parte de intimitate, de-o ușă pe care s-o poată închide; și Alizeh se simțea atât de plină de fericire, încât se

temea că s-ar putea scufunda prin podea. Îi tremura trupul în acea noapte, în timp ce contempla grinzile de lemn și desigur de pânze de păianjen care îi înconjură capul. Un păianjen mare derulase un fir lung, coborând s-o privească în ochi, iar Alizeh îi zâmbise, strângând la piept un burduf cu apă.

Apa fusese singura ei rugămintă.

— Un burduf cu apă?

Doamna Amina se încruntase la ea, de parcă Alizeh i-ar fi cerut copilul să i-l mănânce.

— Poți să-ți aduci singură apa, fetițo.

— Iertați-mă, aș vrea s-o pot face! spusese Alizeh, cu ochii pironiți asupra pantofilor ei, a găurii din jurul degetului mare, pe care încă n-o reparase. Dar sunt nou-venită în oraș și mi-a fost greu să am acces la apă proaspătă atât de departe de casă. Nu există nicio cisternă sigură prin apropiere, iar eu nu-mi pot permite încă apa la sticlă din piață...

Doamna Amina izbucnise în râs.

Alizeh tăcuse, simțind cum îi urcă fierbințeala în obraji. Nu înțelegea de ce râde femeia de ea.

— Știi să citești, copilă?

Alizeh își ridicase privirea fără să vrea, înregistrând gâfâitul familiar și temător înaintea chiar de-a se uita în ochii femeii. Doamna Amina făcuse un pas înapoi, pierzându-și zâmbetul.

— Da, spusese Alizeh, știu să citesc.

— Atunci ar trebui să încerci să uiți.

Alizeh dăduse să zică:

— Poftim?

— Nu fi proastă!

Ochii doamnei Amina se îngustaseră.

— Nimeni nu vrea o servitoare care să știe să citească. Îți distrugi toate șansele cu limba asta a ta. De unde ai spus că ești?

Alizeh înlemnise.

Nu-și putea da seama dacă femeia asta era crudă sau binevoitoare. Pentru prima dată cineva îi sugera că inteligența ei ar putea fi o problemă pentru postul respectiv, iar Alizeh se întrebese atunci dacă nu cumva era adevărat: poate că din *pricina* capului ei, prea plin cum era el, ajunsese mereu în stradă. Poate că, dacă ar fi fost mai atentă, ar fi reușit în cele din urmă să păstreze un post ceva mai mult de câteva săptămâni. Fără îndoială că ar fi putut să se prefacă proastă în schimbul unui loc sigur.

— Sunt din nord, doamnă, răspunsese liniștită.

— Accentul tău nu e nordic.

Alizeh fusese cât pe ce să recunoască cu voce tare că fusese crescută într-o relativă izolare, că învățase să vorbească așa cum o instruiseră tutorii ei; dar apoi își amintise de ea însăși, de situația ei, și nu mai spusese nimic.

— Așa cum bănuiam, rostise doamna Amina în tăcerea care se lăsase. Scapă de accentul ăsta ridicol! E chiar idiot modul în care pretinzi că ești un soi de toantă. Încă și mai bine, nu mai spune nimic. Dacă reușești să faci asta, s-ar putea să-mi fii de folos. Am auzit că cei ca tine nu obosesc atât de ușor și mă aștept ca munca ta să justifice zvonurile, altfel nu-mi va fi greu să te arunc înapoi în stradă. M-am făcut înțeleasă?

— Da, doamnă.

— Poți să-ți iei burduful cu apă.

— Mulțumesc, doamnă!

Alizeh făcuse apoi o reverență și dăduse să plece.

— Ah... și încă ceva...

Alizeh s-a întors.

— Da, doamnă?

— Ia-ți o snodă cât mai curând posibil. Nu mai vreau să-ți văd chipul vreodată.

DOI

”

ALIZEH DE-ABIA DESCHISESE UȘA DEBARALEI EI CÂND A simțit-o – când *l-a* simțit –, o senzație de parcă și-ar fi strecurat brațele în mânecile reci ale unui palton. A ezitat, cu inima bătându-i cu putere, și-a rămas în pragul ușii.

Prostii.

Alizeh și-a scuturat capul să și-l limpezească. Avea vedenii și nu era de mirare: cădea din picioare de somn. După ce măturase vatra, trebuise să-și frece mâinile și fața pline de funingine, iar totul durase mult mai mult decât se așteptase; așa că biata ei minte ei obosită nu putea fi învinovățită pentru gândurile delirante de la ora asta.

Cu un oftat, Alizeh a scufundat un singur picior în adâncurile de cerneală ale camerei, pipăind orbește după chibritul și lumânarea pe care le ținea mereu aproape de ușă. Doamna Amina nu-i permisesse lui Alizeh o a doua lumânare pe care să o ducă la etaj seara, pentru că nu putea pricepe nici ce e indulgența, nici nevoia fetei de-a mai lucra încă mult timp după ce lămpile cu gaz fuseseră stinse. Oricum, lipsa de înțelegere a menajerei nu schimba cu nimic lucrurile așa cum erau: atât de sus, într-o proprietate atât de mare, era aproape imposibil să pătrundă vreo lumină de jos. În afară de vreo

rază întâmplătoare a lunii prin fereastra murdară a holului, mansarda era cu totul întunecată în timpul nopții; neagră ca smoala.

Dacă nu ar fi fost strălucirea cerului nopții care să o ajute să umble de-a lungul numeroaselor holuri până la cămăruța ei, poate că Alizeh nu și-ar fi găsit drumul, pentru că simțea o frică atât de paralizantă în întunericul adânc, încât atunci când avea parte de el simțea o nefirească aplecare către moarte.

Singura ei lumânare repede găsită, chibritul căutat scăpărat, o fărâmă de aer... și fitilul s-a aprins. O lumină caldă a desenat o sferă în centrul camerei și, pentru prima dată în acea zi, Alizeh s-a destins.

În liniște, a închis ușa în urma ei, intrând cu totul în cămăruța care abia îi cuprindea patul.

Chiar și așa, îi plăcea la nebunie.

Frecase debaraua murdară până când îi sângeraseră încheieturile degetelor și-i înțepeniseră genunchii. În aceste proprietăți vechi și frumoase, aproape totul fusese cândva construit la perfecție și, îngropate sub straturi de mucegai, pânze de păianjen și murdărie întărită, Alizeh descoperise podele elegante îmbinate în formă de spic și grinzi de lemn masiv în tavan. Când terminase, camera strălucea de-a dreptul.

Bineînțeles că doamna Amina nu mai vizitase vechea debara de când i-o predase slujnicei, iar Alizeh se întreba adesea ce ar fi spus menajera dacă ar fi văzut camera acum, căci era de nerecunoscut. Însă Alizeh învățase deja de mult timp să fie descurcăreață.

Și-a scos snoda, desfăcând foița delicată de tul din jurul ochilor. Masca de mătase era cerută tuturor servitorilor și îl marca pe purtătorul ei ca membru al claselor inferioare. Țesătura fusese concepută pentru munca grea – suficient de

rară pentru a estompa trăsăturile fără a împiedica vederea. Alizeh își alesese această îndeletnicire cu multă chibzuință și se agăța în fiecare zi de anonimatul pe care i-l oferea situația ei, scoțându-și rareori snoda când era afară din camera ei; căci, deși majoritatea oamenilor nu puteau pricepe ciudățenia pe care o zăreau în ochii ei, ea se temea că într-o zi tocmai persoana nepotrivită ar putea s-o facă.

Respira adânc acum, apăsându-și vârful degetelor pe obraji și pe tâmpile, masându-și ușor fața pe care i se părea că nu și-o mai văzuse de ani de zile. Alizeh nu avea nici o oglindă, iar privirile ei întâmplătoare la oglinzile din Casa Baz îi dezvăluiau doar treimea de jos a feței: buzele, bărbia și-apoi coloana gâtului. În rest, era o servitoare fără chip, una între alte zeci, și avea doar niște amintiri vagi despre cum arată – sau despre cum i se spusese cândva că arată. Vocea mamei sale șoptindu-i la ureche, senzația mâinii aspre a tatălui său pe obraz.

„Ești cea mai bună dintre noi toți”, îi spusese el odată.

Alizeh și-a închis mintea în fața amintirilor în timp ce se descălța, așezându-și ghetele în colțul lor. De-a lungul anilor, Alizeh adunase destule resturi din comenzile vechi pentru a-și coase singură plapuma și perna asortată așezate acum deasupra saltelei. Hainele și le agățase de niște cuie vechi înfășurate meticulos în ață colorată; toate celelalte lucruri și le aranjase într-o ladă de mere pe care o găsisese aruncată într-unul din cotețele de pui.

Și-a dat ciorapii jos și i-a atârnat, pentru a-i aerisi, de o bucată de sfoară întinsă. Rochia a ajuns pe unul dintre cârligele colorate, corsetul pe altul, snoda pe ultimul. Tot ceea ce avea Alizeh și tot ce atingea era curat și ordonat, pentru că învățase de mult timp că atunci când nu ai un cămin, îți făurești unul; și mai mult, el poate fi făurit chiar și din nimic.

Îmbrăcăta doar în cămașa de noapte, căsca și tot căsca atunci când s-a așezat pe pătuțul ei, când s-a afundat în saltea, când și-a scos acele din păr. Ziua dimpreună cu bucele ei lungi și grele i se prăbușeau de-a valma în jurul umerilor.

Gândurile începuseră să i se înceteșeze.

Cu mare părere de rău, a stins lumânarea, și-a tras picioarele la piept și a căzut ca un gândăcel care și-a pierdut echilibrul. Lipsa de logică a fobiei ei o lăsa constant perplexă – căci atunci când era culcată și cu ochii închiși, Alizeh își imagina că poate învinge mai ușor întunericul și, chiar dacă tremura de un fior familiar, ceda repede somnului. A întins mâna după plapuma moale și și-a tras-o peste umeri, încercând să nu se gândească la cât de frig îi era... încercând să nu se gândească deloc. De fapt, tremura atât de violent, încât abia a băgat de seamă când el s-a așezat pe pat, greutatea lui adâncind salteaua la picioarele ei.

Alizeh și-a înăbușit un țipăt.

Ochii i s-au întredeschis, pupilele obosite luptându-se să se depărteze una de alta. Alizeh și-a pipăit cu înfrigurare plapuma, perna, salteaua ponosită. Nu era nimeni pe patul ei. Nimeni în cameră.

Să fi avut halucinații? Și-a căutat lumânarea și a scăpat-o, cu mâinile tremurând.

Visase, cu siguranță.

Salteaua a gemut – greutatea se deplasa – și Alizeh a simțit o frică atât de violentă, încât a văzut scânteii. S-a tras înapoi, lovindu-se cu capul de perete, și cumva durerea i-a canalizat spaima.

O pocnitură ascuțită – și o flacără prinsă între degetele lui abia existente i-a luminat vag contururile feței.

Alizeh nu îndrăznea să respire.

Nici măcar silueta nu i-o putea vedea cum trebuie, dar nu înfățișarea, ci vocea lui îl făcuse pe diavol atât de vestit.

Alizeh știa asta mai bine decât mulți alții.

Diavolul se prezenta rareori sub vreo formă din carne și oase și rare erau și comunicările sale limpezi și ușor de reținut. Într-adevăr, creatura nu era atât de puternică pe cât povestea legenda sa, pentru că nu mai avea dreptul să vorbească precum toți ceilalți – condamnat fiind să grăiască mereu în ghicitori; și i se dăduse numai permisiunea de-a convinge o persoană să facă răul, niciodată de a-i comanda să-l facă.

Nu era deci ceva obișnuit ca cineva să pretindă că l-a cunoscut pe diavol și nici să vorbească cu oarecare siguranță despre metodele sale, căci prezența unui astfel de rău era experimentată, cel mai adesea, doar prin intermediul unor senzații.

Lui Alizeh nu-i plăcea să fie excepția.

E adevărat că aflase cu durere circumstanțele nașterii sale: faptul că diavolul fusese primul care îi oferise felicitări la leagăn, cu ghicitorile lui nedorite la fel de inevitabile ca umezeala ploii. Părinții lui Alizeh încercaseră, cu disperare, să alunge asemenea bestie din casa lor, dar el revenise iar și iar, brodând mereu tapiseria vieții ei cu prevestiri funeste, ca o promisiune de distrugere – al cărei plan ea nu-l putea dejuca.

Chiar și acum simțea vocea diavolului, o simțea ca pe o respirație dezlănțuită în interiorul trupului ei, o expirație asupra oaselor ei.

Un om în lume a fost cândva, a șoptit el.

— Nu! aproape-a strigat acum, cuprinsă de spaimă. Nu încă o ghicitoare... te rog...

Un om în lume a fost cândva, a șoptit el, ce-un șarpe pe fiece umăr purta.

Alizeh și-a apăsât ambele mâinile peste urechi și a scuturat din cap; niciodată nu-și dorise atât de mult să plângă.

— Te rog, a spus ea, te rog, nu...

Din nou:

*Un om în lume a fost cândva
ce-un șarpe pe fiece umăr purta.
Dacă pe șerpii lui bine-i hrănea,
timp peste el deloc nu trecea.*

Alizeh și-a strâns și mai tare pleoapele și și-a tras genunchii la piept. Nu se mai oprea și ea nu putea să-l facă să tacă.

A șerpilor hrană nu se ghicea...

— Te rog! a spus ea, implorând acum. Te rog, nu vreau să știu...

*A șerpilor hrană nu se ghicea,
dar lumea în zori speriată găsea
copii în fărâme risipite pe cale,
de creieri și măduvă oasele goale.*

Ea a inspirat brusc și el a dispărut, a dispărut, vocea diavolului părând un ghimpe smuls din oasele ei. Camera s-a cutremurat brusc în jurul ei, umbrele ridicându-se și întinzându-se – iar din lumina strâmbă un chip ciudat, înțețoșat, a

început să se uite la ea. Alizeh și-a mușcat buzele atât de tare, încât a simțit gust de sânge.

Era un tânăr care o privea acum, unul pe care nu-l recunoștea.

Că era om, Alizeh nu avea nicio îndoială – dar ceva la el părea diferit față de ceilalți. În lumina slabă, tânărul părea sculptat nu în lut, ci în marmură, cu fața închisă în linii dure, centrată pe o gură fină. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai tare îi bătea inima. Să fie acesta bărbatul cu șerpii? De ce ar conta? De ce ar fi crezut vreodată un singur cuvânt rostit de diavol?

Ah, dar știa deja răspunsul la ultima întrebare!

Alizeh își pierdea calmul. Minteia îi striga să se îndepărteze de chipul ce prinsese formă, îi striga că totul era o nebunie... și totuși...

O fierbințeală i se strecura pe gât în sus.

Alizeh nu era obișnuită să se uite prea mult timp la vreun chip, iar acesta era incredibil de frumos. Avea trăsături nobile, numai linii drepte și adâncituri, și o ușoară aroganță în împietrire. Își înclina capul în timp ce o sorbea din priviri, neclintit în timp ce-i urmărea ochii. Toată atenția lui concentrată a reaprins o flacără uitată în interiorul ei, trezindu-i mintea obosită.

Și apoi, o mână.

Mâna *lui*, apărută dintr-o buclă de întuneric. Se uita drept în ochii ei când i-a trecut peste buze un deget, repede împrăștiat în aer.

Alizeh a scos un strigăt.